

Estiu de Sant Martí

Les fulles de grosella són d'una tela basta.
A dins de casa dringuen riallades i vidres,
mentre es trinxen, es salpebra, es marina, es fermenta,
s'adoba amb claus d'espècia i es prepara salmorra.

El bosc, esbojarrat, empeny, com qui se'n burla,
tot aquest trafegueig pel pendís costerut
on els avellaners, que s'han rostits al sol,
semblen socarrimats per una gran foguera.

Aquí el camí s'esmuny dins d'una fondalada.
Aquí les velles soques, dessecades, fan llàstima
i ens entredreix el cor la tardor parracaire
que ho apilona tot al fons d'aquest barranc.

Fa mal que l'univers sigui molt més senzill
del que podrien creure els que en diem canalles,
que el bosquet sigui trist, inclinat sobre el llac,
que per totes les coses hi hagi d'haver un final.

Que sigui tan inútil caure en l'astorament,
quan tot, al teu davant, apareix calcinat,
i aquell sutge blancós que desprèn la tardor
s'aferra a la finestra com una teranyina.

La tanca del jardí s'ha esllavissat i es passa,
camí enllà, fàcilment, al cor del bedollar.
A casa, les rialles i el feinejar ressonen.
Hi ha el mateix trafegueig allà, a la llunyania.

BORÍS PASTERNAK. POEMES DE IURI ZHIVAGO

*Aquest poema és una apropiació de Narcís Comadira
que s'inclourà en un llibre que es publicarà el juny del 2012*